

LIBERTAT

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VERGARA, 27

II època Any III Núm. 10 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 20 DE SETEMBRE 1935 PREU: 15 CENTIMS

EL CARNET ELECTORAL

A tots els ciutadans d'esquerra de L'Hospitalet

Des de fa alguns dies que quasi bé pot dir-se que tota l'atenció política de casa nostra gira a l'entorn de la implantació de la tarja d'identitat o, més ben dit, Carnet Electoral. Són molts els ciutadans que freturosos de poder-se manifestar en el moment de la celebració d'eleccions, que tots nosaltres fa temps venim demanant i que es diu que dintre de poc seran anunciades oficialment (?), vénen preguntant que s'ha de fer perquè quan això sigui no es trobin privats de poder emetre llur vot.

Com sigui que fins avui, amb tot i que la nostra ciutat es troba inclosa dintre de les que tenen obligació — segons el decret signat pel senyor Pic i Pon —, d'implantar el carnet electoral i que, a més d'ésser segurament per les múltiples característiques especials que afortunadament o dissortada tothom coneix la més complicada per aital innovació, encara és l'hora que ningú no s'ha preocupat de convocar els representants dels partits polítics si més no podem respondre dels d'esquerra legalment constituïts; per tant, i desitjosos de poder o-

rientar a tots els ciutadans, hem procurat entrevistar-nos amb els dirigents dels partits d'esquerra de la nostra Ciutat els quals en ésser preguntats què pensaven fer amb referència a l'implantació del carnet electoral, ens han dit:

—A la nostra Ciutat no farem altra cosa que seguir el camí que faxin els dirigents dels nostres partits de la Capital; el que vol dir que, sinó s'accedeix a les peticions mínimes formulades que són: la reobertura dels Centres d'Esquerra clausurats i concessió del temps necessari per a implantar-lo, no cal que comptin amb nosaltres per a res en la tasca de distribuir el carnet electoral.

Ja sabeu, doncs, a què han d'atendre's tots els ciutadans d'esquerra de la nostra Ciutat; esperar a que els dirigents dels respectius partits els donin les degudes instruccions, sigui per la premsa, sigui per mitjà de fulles volants autoritzades, per si arriba el moment de sol·licitar l'esmentat Carnet Electoral.

LA REDACCIÓ.

En el record de Rafael Campalans

Aquestes jornades de setembre tenen una força d'evocació que no s'esborra fàcilment.

Calla, només, retornar a l'escenografia de dotze anys enrera per copsar-ne tot l'encís de tragèdia que acompanya aquesta època de l'any. No ens faltava res més.

I havia d'ésser en aquestes jornades mateixes que havíem de perdre un dels homes millors que ha donat Catalunya començant d'encomanar-nos inquietuds en les hores de millor eufòria.

Com recordo aquell onze de setembre d'ara fa dos anys!... Qui no el recorda!

La còrpora trossegada de Campalans era duta, a les espatlles dels seus deixebles i seguidors, pels carrers de la seva ciutat amada i tots els que l'acompanyàvem sentíem un «no se què» d'amargura i d'inquietud alhora.

Quin pesombre començava d'atuir-nos? Jo no hauria sapigut expressar-lo aleshores. Però el sentia, o el pressentia; que és pitjor la incògnita que l'evidència del desencís.

Campalans era per a nosaltres una estela lluminosa que se'ns enduia darrera seu, amb la consciència de l'encís i tot.

Era l'encís de la virtut i l'admiració del coratge. L'afecte incontingut al Mestre i el respecte al camarada que havia impulsat la nostra iniciació civil.

Campalans ciutadà; Campalans professor; Campalans polític; Campalans amic.

Quin era el millor? Cadascú pot haver-lo conegut sota una faceta distinta o sota diverses alhora.

Però, qui l'hagi conegut sota tots els aspectes de la seva magnífica personalitat poli-facètica, haurà condensat aquella figura atraient en un definitiu única i difícilment comparable. *Campalans—Homens. Campalans — l'Home!*

I com no hem d'enyorar-lo en aquesta hora dolorosa i evocadora per tants de conceptes.

Però ell ens fustigaria si ens sabés a tuïts per dissorts semblants i pogués fer-ho, redreçant les seves despulles. I quin mestre del coratge.

Quin homenatge millor, doncs, a la seva memòria que l'ésser fidels al seu esperit idomptable?

En recordar-lo, doncs, procurem assimilar de les seves virtuts tot allò que ens sigui possible d'abastar. Però fins en la menor capacitat captadora obrim-hi una clariana — ni que sigui a costa de dolor — on hi pugui entrar una punta de coratge.

Heus ací la suprema esperança. Dels coratjosos serà el triomf darrer i dels febles la desfeta.

Amunt els cors! Que l'esperit de Campalans ens faci reviure la Victòria.

I pressentir l'hora de la Justícia!

J. SOLA SIMON

Carta oberta a Pere Pujol

«Pere Pujol:

Molt he tardat en dirigir-te una lletra, que probablement no hauria arribat mai a les teves mans, si, d'una manera casual, no hagués vingut als meus dits un número de «L'Antorcha», des d'on «et fas un elogi d'un republicanisme que no et vull discutir i d'uns sentiments i conceptes vers nosaltres, que, de guardar silenci, podries titllar-nos una vegada més d'infeliços», quan aquest proverbi, vull demostrar-te, que no és precisament a nosaltres a qui encaixa.

No desconec les gestions que el teu esforç t'ha permès interessar-te prop de nosaltres, com tampoc desconec el poc cas que feren de tu. No és que censuri la gesta, però sí l'al·lusió que a la gesta fas, puix si et veus atacat pels teus errors, defensa't com puguis, però noblement, sense immiscuir-nos a nosaltres, que no hem estat «embarcats», ni t'interessa la nostra situació, que, d'interessar-te, crec jo que, en prop d'un any, tenies temps de rendir visita o escriure una lletra, si no a tots els que alludeixes, almenys al qui t'escriu. En primer lloc per tenir-hi una obligació, i en segon lloc per un deure.

Per si has perdut la memòria, te la faré cercar recordant-te que per tal de donar compliment al teu mai satisfet baix ventre, no has escatimat els teus característics doblegaments de llom, sense distinció a qui els feies, ni les afinitats polítiques d'ells.

Però, com que, per dissort teva, mai n'has endevinat una, quan els que es servien de tu per a fins que ells per si sols no s'atrevien, alimentant-te amb esperances que veïes defraudades, perquè no eren tan babaus d'«asegurar-te la sopa», perquè un cop tip et fessis el dormilega. Et donaren un «aglè» per a fer-te dirigir un «roure» i quan t'has vist ofegant-te, quan no has sabut a quin sant implorar, t'has recordat

que tens família i, entre aquesta, hi ha un «infeliç» que tal volta podria treure't de la mullena.

Per sort teva, sols per respecte i atenció a quins tant s'ho mereixen, els qui han suplit el buit que deixaren els meus pares (q. e. p. d.) per respecte, repeteixo, a ells, aquests «infeliç» en certa ocasió, quan era secretari d'una entitat política, et lliurà un document, com a salva-conducte, que t'asegurava les «mongetes», on amb tant de zel les has vingut defensant, o sigui, al teu camp d'acció de Coll-blanc i, en altra ocasió, també el mateix «infeliç embarcat» deus el lloc que estaves col·locat abans d'ésser «fontanero».

L'agraïment exposat no has tingut altra manera de demostrar-lo que llançant a l'opinió pública una bilis molt pròpia de tu, a qui en tots els moments han observat una conducta prop nosaltres, molt oposada a la teva. Gràcies a ells i als «bons» familiars res ens manca moralment i material.

Convé, no obstant, posar en clar, perquè no hi hagi lloc a nous confessionalismes, que «abnegats» ho havem estat i ho som. Que no ens «embarcarens», sols que femem molt al contrari del que han fet els altres i en històriques ocasions, os igui, posar el mínim esforç i col·laboració per a cercar el màxim de rendiment i profit.

A més som responsables absoluts dels nostres actes i aquesta responsabilitat no necessitem que ens la tergiversin, qui, com tu, no té cap autoritat ni mèrit contret per a fer-ho.

I res més, no espero tenir que agafar novament la ploma sobre aquest cas, i sols et prego deixis tranquils als qui res esperen ni necessiten res de tu, sense perjudici en el dia de demà d'exigir-te àmplies satisfaccions.

Presó, 30-VIII-1935

L'Hospitalet — Coll-blanc

XAVACANERIES

Ja tenim la solució!!...

Un «caudillo» ens ha la dat.

Diu que el que està a la presó

es troba bé i descansat.

(Com ho sabrà aquest senyor sent que ell no hi ha estat mai?)

Que ell pateix, que ell dona el cor

i s'entrega com un xai,

que els amics el fan suar,

que puja el Gòlgota, ens diu,

que, sens poder descansar,

ja fa setanta anys que viu.

Trenta anys de treball actiu

en el camp republicà.

Senyors, i no hi ha motiu

per poder-lo empresonar?

Vaja que això no és humà

treure-li el suc tanta estona,

trenta anys! que li fan rajar

els amics de Barcelona.

No queda altra solució,

segons ell mateix exposa,

que tancar-lo a la presó

per veure si així reposa.

Tots aquests polítics vells

que amb sacrificis i afanys

s'han fet rics amb poquets anys

¿no hi ha cap presó per ells?

Bé es mereixen un descans.

Com que el descans dona vida,

que els treguin aquells truans

que si passen mitja vida.

Que hi posin aquests heroïns

jubilats de les fatigues.

Que sols tinguin, allà dins,

les quatre parets amigues.

En aquell descans triat

podran pensar llarga estona

si val més la llibertat

o el «patir» fent vida bona,

quin sacrifici és el gran,

aquell de viure isolats

o bé aquell d'anar enredant

per no ésser-ne empresonats.

L. I. T. U. S.

Aquest número ha passat per la censura